

Nádasdi Zsolt (Sztondi): Döner story

Berlinben egészen egyedi dönert készítettek a török árusok akkoriban, olyat sehol máshol nem csináltak – nemhogy idehaza, de Németországban máshol sem. A lényege a kenyérszerű pita, kívül roppanós héjjal, amit extraként előtte még kontakt grillen meg is pirítanak, zseni volt, aki kitalálta, várom, hogy mikor fog elérni Magyarországra ez a módi, de ahogy látom, ez egyelőre csak álom marad.

Imádtuk mindannyian ezt a dönert, legalább is a zenekar anti-vega szekciója, én személy szerint el tudtam volna élni rajta hónapokig. A német klubokról tudni kell, hogy a zenekarok vendéglátását véresen komolyan veszik, beírkálsz a leadott rider-be mindenféle faszságot viccből, aztán megérkezel és tényleg ott van a hűtőben a sör, bor, tömény, az Eimer-ben is így történtek a dolgok. Sörből nyitásnak begurítottak két rekesszel a frigóba a többi jó mellé, és akkoriban fiatalok voltunk, a fiatal szervezet pedig könnyedén leküzdötte ezt a mára már lehetetlennek tűnő akadályt, vagyis a koncert kezdetéig konkrétan könnyedén szárazra ittuk a hűtőt, szégyenszemre csak pár üdítő maradt szemlesütve a polcon.

A helyi, vendéglátásunkkal megbízott arc az egyik ellenőrző körútja során konstataálta a tényállást, pókerarc, nem jött zavarba, két perc múlva ismét megjelent, molnárkocsin betolva az újabb muníciót, az újabb két rekesz sört. A koncert végéig még tartotta magát a friss ellátmány, de az after party során már megadta magát a Korai horda folyamatos nyomásának – és szép csendben kimúlt.

Itt jött el a döntő pillanat, amikor Jánossal jókat röhögcsélve rájöttünk, hogy ennünk is kellene valamit így hajnali 3 körül, ezért egy gyors, ám határozott döntéssel magára hagytuk a partyt, és eltámolyogtunk a Tacheles mellett levő – szerintünk – legjobb berlini éjjel-nappali döneres objektumba. Felmértük anyagi erőforrásainkat, ami nem vett igénybe sok időt, mivel összesen egy dönerre való aprót tudott összerakni a város szerte ismert ungarische Koreai Orom méltán neves ütőszekciója.

Itt említeném meg, hogy János egyik legjobb barátja Erős Pista, tehát ennek tükrében hangzott el a legendás rendelés is: ein döner bitte, mit chili...mit extra chilli, hö-hö..ja, bitte...no problem, noch einmal, ja...tegyél még rá barátom, ne sajnáld...miután a magát betegre röhögő török szakács apránként a normál chili adag tízszeresét helyezte el a láthatóan illuminált, reális gondolkodásra képtelen

vendég kérésére a rendelt döneren, megunva a további „more chili, please” nógatások, széles mosollyal átnyújtotta a borzalmasra ízesített dönert az egész üveg chilipor kíséretében a nyilvánvalóan elmesérült vendégnek, akit János alakított, majd tovább röhögve figyelte a lassan körénk gyűlő további török kollégáival együtt, amint Erős Pistán edződött Jánosunk még két-három nagykanál chiliport helyez a lassan mérgező ipari hulladék kategóriába tartozó döner tetejére, majd tisztelettudóan megköszönve visszaadja a megmaradt chiliport és kis termetű társával, akit én alakítottam, elkacsáznak a távolba.

Nos, miközben az Eimer felé vettük az irányt János barátommal, jókat anekdotázva kedélyesen megosztottunk a dönert nyomokban tartalmazó chiliporon. A döner special gyorsan elfogyott, hiába, megéheztünk a koncert alatt, férfimunka volt a javából. A második saroknál kezdett beütni a tragédia, elsőre érthetetlen módon az arcom összes nyílásából folyni kezdett az odatartozó folyadék: nem láttam a könnytől, taknyom-nyálam összefolyt, a torkom iszonyatosan égett és lángolt az egész fejem. János pár fokkal jobban viselte az időjárást, mint említettem, régi barátságot ápolt Erős Pistával, de láthatóan azért ő is meghatódott az emlékeken, lopva egy-egy könnycseppet morzsolt el a szeme sarkában, közben elérékenyülten szipogott: óóó, bazdmeg, nem vettünk sört, ez kurva erős lett.

Itt jöttem rá, hogy nemhogy nem vettünk semmi innivalót, de nem is fogunk, mert egy árva kanyink sem maradt, szóval jobb, ha kezdem megszokni ezt az állapotot, mert egy ideig így fog maradni. Magyaros virtussal igyekeztünk röhögéssel palástolni nyomorunkat, és sietősebbre fogni a lépteinket, az Eimer-ban remélt megmentő sör reményében. Mire közel 15 perc felejthetetlen séta után célba értünk, a chilivihar megszelídült és a buli is lassan zárásra került, valami sört azért még sikerült összepotyázni a vendéglátóinktól, biztos, ami biztos alapon.

A koncert egyébként bitang jó volt, egyedi és megismételhetetlen, Félix jóvoltából teljesen más lett, mint egy hagyományos Korai koncert. Olyan témák és hangok jöttek elő, amiket eddig soha nem hallottunk. A színpad szürreális volt, lépcsőzetesen három szinten álltunk csapatokra osztva egymás hátát bámulva, nem volt könnyű a másokra figyelni a szokásos szemkontakt hiányában, a harmadik szint már majdnem az első emeleti karzatig ért fel. A Korai életében eljött pár alkalommal az ilyen ihletett pillanat, amikor hasonlóan gondolkodó, de teljesen más zenei világból érkező zenészekkel egyedi, és szinte mindig lehangolóan jó produkciókat volt képes összehozni. A zenekar egyik nagy erőssége volt ez az improvizációkra mindig kész és nyitott hozzáállás.